

شکو کی منزل

عبدالهادي (باور)

Ketabton.com

سال ۱۳۹۶

شکو کی منزل

عبدالهادي (باور)

دود د سکور
د روډ و کور
لک او کروړ
سمه لکه اور

شکوہ کی منزل

عبدالهادي (باور)

کال:..... ۱۳۹۶ لمريز

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:

شگوکي منزل

ليکوال:

عبدالهادي (باور)

ډيزاين:

نظيف الله (همدرد)

چاپ نېټه:

۱۳۹۶ لمریز کال

چاپ شمېر:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د مطالبو لړليک

- 1 شکو کي منزل
- 6 سريزه
- 9 حمد
- 10 نعت
- 11 د مينې وفا
- 12 سترافغان
- 14 پښتني نجلۍ
- 15 زړه کي د آسۍ
- 16 آزار مه وړه
- 17 اسمانه
- 19 بل ته کړې سمې
- 20 بوره مور
- 21 بې له مشره
- 22 ايمان
- 23 وطنه
- 25 همت لرو
- 26 کهکشان
- 27 سپرلۍ
- 29 تورې زلفې
- 30 قلم د ذهن
- 31 هسکه ټيټه

- 33 سپيني اوبښکي
- 34 پښتانه
- 35 تصور داغيار
- 36 زندگي د ملنگانو
- 37 سبانه راځي
- 38 با ايمان ده
- 39 گران وطنه
- 41 شهیده
- 42 سوله
- 44 ترې پټېرم
- 45 لاړې
- 46 دستار د معارف
- 47 کسوف
- 48 دُر دانه
- 50 انډوخر
- 51 حُسن د حسين
- 52 خسوف
- 53 ځمکه شوه شاره
- 54 تنيري اسمان
- 55 خيالي نښتر
- 56 د زړه انځور
- 58 تابوت

60	د حُسن بن
61	سترقاقلان
62	مه ژاړه
63	طبيبه
64	د فتنو کړۍ
65	فساد
66	مات زړه
67	محصلين
68	نوبهار
70	تور توپان
71	بیرغونه
73	راډیوگانې
74	ډغري
75	شپېلۍ
76	د همکارۍ لاسونه
77	بشپړا مه وړه
78	سپين زړه
79	گرځم په هرکلي
81	کچه مار
82	په علم ودان
84	روژه
86	دهقانه

- 87 رڼا اخلم
- 88 رنځ د جهل
- 90 غمجن زړه
- 91 په ځمکه کې
- 92 خوار ځپلی حقیقت
- 94 گل جهان
- 95 تقدیر
- 96 ناکس مطرب
- 98 علم
- 99 عینکې
- 100..... لوی جنت دی
- 101..... په جگو غرو
- 102..... ښوونکيه
- 103..... کرکت
- 104..... کډه د هیلو
- 105..... بې نمازه
- 106..... په ماتم وینم
- 107..... حقوق د ټول بشر
- 109..... د غره مني خبرې
- 110..... رشوت خوره
- 111..... موري
- 112..... تعصب

- 113..... تور لحد
- 114..... مړ له کاره شوې
- 116..... اختر
- 117..... وطن
- 118..... لوی سرونه
- 119..... ځوان یمه
- 120 پښتون
- 121..... کونجي
- 124..... هوښیار وگړي
- 125..... دردونه
- 126..... مستي د ریحان
- 127..... درنه ځمه
- 128..... ای زما بیرغه
- 130..... معمی

شگوکې مزل

دغه کتاب چې په (شگوکې مزل) ښکلی او هنري نوم ور باندې اېښودل شوی، د ښاغلي عبدالهادي باور د شعرونو لومړۍ ټولګه ده چې د نوموړي یو شمېر شعري ټوټې او غزلونه یې په خپلو پاڼو کې را اخیستي دي. له ټولو څخه د مخه قدرمن باور صیب ته د دې ټولګې د بشپړولو او چاپ ته د برابرولو له امله مبارکي وایم. دغه اثر د پښتو ادب په ځلیدونکي آسمان کې یو داسې نوی ستوری دی چې د شوخو پلوشو په ورېښمینه ژبه د شعر او ادب له مینه والو سره د زړه خواله کوي. همدارنګه د ښاغلي باور صیب هڅې د قدر وړ ګڼم چې خپل تیت پرک شعرونه یې په یوه ټولګه کې را غونډ کړي او خپل ولس ته یې د خپلو لوړو هیلو او ارمانونو په جامه کې ډالۍ کړي دي. د دې اثر شعرونه چې هر یو ځانګړی عنوان لري، د ښاغلي باور صیب د فکر زیرنده دي چې د بل هر سوله پال او دردېدلي افغان شاعر په څېر یې په خپلو هنري لیکنو کې ګران افغانستان ته د سولې د راتګ ارمان کړی، په جګړه او تاوتریخوالي یې بد ویلي، روانې نادودې یې غندلي

او افغانان يې يووالي، ورورگلوۍ او د تعليم په زېور سمبال کېدو ته را بللي دي. له بلې خوا په دې کې شک نشته چې کابو څلوېښت کاله زموږ گران هېواد افغانستان د بې رحمه جگړو د اور په لمبو کې سوزي او د پرديو نظرياتو پر بنسټ له وړانکارو تحميلي جگړو او شخړو سره مخ دی. زما په اند د دې ټولو ناخوالو لومړۍ درجه مسووليت هغو پلورل شوو عناصرو او جنګي ډلو ته متوجه دی چې په افغانستان کې د سترې غميزې بنسټ اېښودونکي گڼل کېږي، لا هم خپلو شومو اعمالو ته تر مختلفو عنوانونو لاندې دوام ورکوي او زموږ وگړي يې له سترې بدبختۍ سره مخ کړي دي. په دويمه درجه کې زموږ عام ولس مسووليت لري چې ټول په گډه د سولې، يووالي، تعليم او پرمختګ تر چتر لاندې سره را ټول شي، جگړه مارو ته منفي ځواب ورکړي او خپل هېواد د روانو ستونزو، کړکو او بدبختيو له گرداب څخه د نجات ساحل ته و باسي. د دې خبرې يادونه ضروري ده چې په نړۍ کې هره ستونزه حل لري، د افغانستان ستونزه به هم هرو مرو حل کېږي او زموږ هېواد به له ورانيو څخه نجات مومي. نو

افغانان بايد روانه کښاله په داسې توگه حل کړي چې زموږ د وگړو يووالی، عزت او د هېواد نېکمرغي او هر اړخيز پرمختگ پکې خوندي وي. په دې لاره کې هر دردېدلی او کړېدلی افغان هڅه کوي چې خپل ولس ته د مينې، سولې، يووالي، تعليم او ورور کلوۍ پيغامونه ورسوي او افغانان د عامه پوهاوي له لارې د خپل هېواد آبادۍ او له روانو جگړو څخه د بيزارۍ په بهير کې د گډون لپاره و هڅوي. باور صيب چې په خپله شعري ټولگه کې کوم مطالب را غونډ کړي له هغو څخه په ډاگه څرگنديږي چې نوموړی د افغانستان د وگړو او ځوان کهول لپاره تعليم غواړي، سوله غواړي، د نظام اساسي اصلاح غواړي، له هر ډول فساد سره مبارزه غواړي، يووالی غواړي او د هېواد آبادي، ترقي او پرمختگ يې ستره موخه ده. د باور صيب په شعرونو کې داسې مطالب هم موندل کېږي چې د افغانانو صفت پکې شوی دی چې دا ښه کار دی ځکه موږ په خپله ټولنه کې هرو مرو داسې کلاسي خلک لرو چې په حسنه صفاتو سمبال دي او بايد د ښو يادونه يې و شي. زما په نظر زموږ د ټولنې شاعران او ليکوالان بايد د ټولنې د

روانو واقعیتونو په هینداره کې د خپل ولس د ښو او بدو یادونه وکړي، په دې برخه کې موازنه و ساتي. زما په اند اوسنی عصر د علم، پوهې، هنر، تخنیک او ټکنالوجۍ عصر دی او هغه ولسونه عزتمن، خوشحاله، نېکمرغه، درانه، مېړني او په خپل ځان بسيا دي چې پیاوړي سیاسي نظامونه لري، د سولې تر زرین چتر لاندې ژوند کوي، کلک یووالی لري، د پرديو د دسیسو ښکار نه ګرځي او د زمانې له غوښتنو سره سم یې خپل هېوادونه په سوله سمبال کړي دي. کاشکي افغانان په عمومي توګه داسې صفات خپل کړي چې د زمانې له غوښتنو او واقعیتونو سره سم خپل هېواد د نړۍ د پرمختګ په کاروان کې د سیالانو سیال کړي. د دې کتاب د شعر د هنري او ادبي برخې په جوړښت کې ما خپل نیمګړي نظریات له ګران باور صیب سره څو څو ځلې په ځانګړې توګه شریک کړي دي او د خپل توان په اندازه مې د کتاب د منځپانګې د سمون او اشتباهاتو د مخنیوي په هکله له نوموړي سره مشترک کار کړی دی. نو نه غواړم چې د دې ټولګې په ادبي او هنري اړخ زیاتې خبرې وکړم خو قدرمن لیکوال ته مې مشوره دا ده

چې په دې ټولګه کې د چاپ لپاره يوازې هغه شعري ټوټې خوښې کړي
چې په غوره توګه چاپ شوې او په ادبي ټول برابرې وي. زه خپلو
خبرو ته په همدې ځای کې د پای ټکی ږدم، د لوی خدای (ج) له دربار
څخه ښاغلي باور صيب ته د لا زياتو او خوږو غزلونو د ليکلو توفيق
غواړم او ګران لوستونکي په مينه، مينه د دې اثر د شعرونو لوستلو ته
راټولم.

مننه

کل آغا احمدي وردګ

۱۳۹۶ کابل، افغانستان

سريزه

احساس خيالونه په لوبېدا راولي
ژوندون ولس ته مينه صفا راولي

مسکا د ښکلو شونډو په مينه مينه
گل ته مينه زړه کې، د بورا راولي

دا چې هر انسان د احساساتو او جذباتو ځانگړې دنيا لري او کله چې د وخت او جامعې د ښکلاوو او بدرنگه تبجنو حالاتو او زېږگيو مجموعه د سره شفق تر سيوري لاندې ننداره کوي نو د احساساتو او جذباتو دنيا ئې متاثره کېږي انسان مجبورېږي چې د دغو احساساتو او جذباتو د خيالي دنيا په سمندر کې لاهو شي. د ښکلاوو او بدرنگيو څخه ښکلې او بدرنگه خښتې را ټولې او د بدرنگه خښتو په تر پښو لاندې کولو سره د قلم هسک معمار ته يوه يوه ښکلې خښته په خيالي کوټو د خولو په تويولو او زيار وېستلو سره دسوزنده لمر د وړانگو لاندې په پوره متانت، صبر او زغم سره لاس کې ورکړي او د دېوالچي د غښتلي اومضبوط مټ په ذريعه د هيلو يوه مرغوبه، دنگه او ښکلې مانې جوړه کړي اودغې د هيلو مانې ته د رسېدو لپاره سخت، پېچلی، ستونزمن او د کړاو نه ډک مزل ووهي ترڅو د خپلو هيلو د مانې وړ په احتياط او خوښۍ پرانيځي. د هيلو مانې ته د رسېدو لار کې ما هم خپل نيمگړی مزل (شکو کې مزل) د پخوانيو لارويانو په پله پيل کړ هيله ده چې د علم او ادب دمینه والو د توجه وړ وگرځي

او څه نه څه ادبي تنده ئې پرې ماته شي. او زموږ ځوانان نور هم دېته وهڅيري چې د مزونو د ادامې بهير ته د همت ملا وتړي او خپل قدمونه د هيلو د ايوان په لور ګرځندي ګرې ترڅو خپلې جامعې ته د خدمت جوګه شي او د جامعې او ټولنې د حالاتو د سم سمکي، سولې، عدالت او پرمختګ زمينې د برابرولو او مهيا کولو د انعکاس يوه سپېڅلې او صفا هېنداره جوړ شي، او د نوي نسل د فکري، اخلاقي، اجتماعي ودې، پرمختګ او اصلاح موخې ته د رسېدو په لاره کې کوټلي، رغنده او مثبت ګامونه واخلي، او دا مظلوم ولس د الله (ج) په فضل او کرم د علم او پوهې په تدبير او برکت د بدبختيو، ناخوالو او ګراونو له کشفو او ناولو منکولو نه خلاص کړي او د دې ماڼۍ د شنو ونو او ګلانو د يخ سيوري لاندې خپل ښېرازه ژوند د شنه اسمان په پرانيستې آزاده هوا کې د زرین لمر په روښانه پلوشو کې په آرام او راحت سره پيل کړي او په آسوده خاطر نفس وباسي او د ژوندانه او طبيعت له ښکلاوو څخه خوند او لذت واخلي.

په پای کې د ښاغلي گل آغا (احمدي) صيب نه چې د علم او ادب په اسمان يو روڼ او ځلانده ستوری دی او ددې شعري ټولګې په اړوند ئې ما ته ښکلې ښکلې مشورې راکړې په ترتيب او تنظيم کې يې راسره پوره پوره همکاري او مرسته کړې او نظر يې پرې ليکلې دی، اوهم زما د دفتر له ځينو همکارانو څخه چې اکثره وخت ئې ماته د دې شعري ټولګې په ليکلو کې تشويقي مشورې راکړې د زړه له تله مننه کوم. همدا رنگه د آغلې بي بي اجانۍ حوا (عزيزي) نه چې اصلاً

د میدان وردگو ولایت د نرخ ولسوالۍ په یوه متدینه او روڼ انده کورنۍ کې زیږېدلې او اوس مهال د استرالیا هېواد د ملبورن په ښار کې د هجرت شپې سبا کوي او د دې شعري مجموعې مالي لگښت یې په غاړه اخیستی او هم ئې زموږ زیاتو بېوزلو هېوادوالو ته وخت ناوخت د مرستې لاس ورکړی زیات مندوی یم او د پاک الله (ج) نه ورته د اوږد عمر، اجر او ثواب غوښتنه کوم.

په درنښت
عبدالهادي (باور)
میدان ښار – میدان وردګ

حمد

ژاړي، زاري کوي دا ځمکه، اسمان
دا کاینات، غرونه، ډاگونه پرېشان

ټول موجودات کوي د عجز اقرار
ټول امن غواړي له خالق سبحان

ستا سلطنت يې قبول کړی په سر
حیران، حیران دي د نړۍ پاچاهان

ستا په ثنا کې د مومن مشغولا
ته يې موجود په هر مکان، لا مکان

هر څه دي ستا په امر لویه خدایه (ج)
چلېږي ستا په اراده او فرمان

ستا په اورښت، د ژوندون راز تړلی
ځمکه ژوندی کاکتره کتره باران

مړه کلبوټه تر سپینو واورو لاندې
پسته وړمه يې د بهار کړي خندان

خانگي رنگيني په گلونو شي ستا
تري باسي خو رنگه مېوي په بڼه شان

باوره شمېره نعمتونه د خدای (ج)
ورته پرانيځه دواړه سترگي، چشمان

نعت

په نبيا نوکي چي گل يي، هغه ته يي
د مومن په زړه چي تل يي، هغه ته يي

د تررمي په اسمان، له ورايه ښکاري
هغه ستوري چي ځل بل يي، هغه ته يي

لوړ مقام دي انسانيت ته ډالي کړي
چي غمخور د پردو، خپل يي، هغه ته يي

په جهان سپين تور، تور سپين نه شي منلي
سپين، تور ته چي په منل يي، هغه ته يي

گوزاري ډي د حق غېشي و باطل ته
چي معمار د ډي مورچل يي، هغه ته يي

د کاروان سردار بل نشته په نړۍ کي
که سردار په جهان گل يي، هغه ته يي

د کفارو شوم پلانونه ډي رسوا کړل
چي د سپينو زړو منزل يي، هغه ته يي

د باور د خوږويانو په نړۍ کي
ټينگ د زړه چي په منگول يي، هغه ته يي

د مينې وفا

احساس خيالونه په لوبېدا راولي
ژوندون ولس ته مينه صفا راولي

مسکا د ښکلوشونډو په مينه مينه
گل ته مينه زړه کي، د بورا راولي

پتنگان لمرکي ډيوې ليدلې نه شي
سترگو ته توره تياره رڼا راولي

دا پانه، پانه غزل، له الم نه ډک
زړه د پړمان بلبل په غوغا راولي

هغه چې بکېل شو په دام د ښامار زلفو
هاله رها مومي چې موسی راولي

چې پاڅي کله، له قبره نوي خيالات
دا زاړه قبر ته مسيحا راولي

باوره! پروانې په شمعي کرگوزار
په سرو لمبو د مينې وفا راولي

سترافغان

استوگن دام البلاد يمه ما وپېژنه
گرم سنگر د لوی جهاد يمه ما وپېژنه

ما په ګوندو ګرل سکندر او مغول
زه د خوشحال بابا اولاد یمه ما وپېژنه

زه هرکلی کومه مرګ ته د خوښۍ په لېمو
د غیرتونو لوی هېواد یمه ما وپېژنه

د غلامۍ حلقې مې نه دي اچولي و پښوته
زه توره، ډال یمه، آزاد یمه ما وپېژنه

ما ته به نه ګوري رقیبه په خیرنو سترګو
په ننگ، ناموس ولاړ شمشاد یمه ما وپېژنه

زه مضبوط کېرمه غلیمه ټکولو باندې
خصلت کې کلک لکه فولاد یمه ما وپېژنه

د یرغلګرو په سر ما دی لکولی ناتار
زه په تاریخ د ویاړ کې یاد یمه ما وپېژنه

که پښتون یم که هزاره یم که تاجک باوره
د ستر افغان په نوم آباد یمه ما وپېژنه

پښتني نجلۍ

مه کړه له دين پرته نورې کيسې نجلۍ
پت او عزت کې اوسه پښتني نجلۍ

ښه ښه د عزت د توکمونو وي
ستا په عزت به وياړي پرگنې نجلۍ

ټول ځان دې په حجاب سره ملبس کړه
کله چې له خپل کوره تې وتې نجلۍ

تاته چې په سترونو کې منظوره وي
عزت کې سرلوړې شه مېلمنې نجلۍ

په اسلام کې د درنو حقوقو پېغلې
د غربي حقو مه کوه دعوي نجلۍ

انساني ژوند ته څه قدر په کې نشته
کورنۍ پکې وړانيزي درنې نجلۍ

د اسلام په دايره کې خورې خورې
علم فرض په انسان دی مومني نجلۍ

د ملالې په څېر اوسه غیرتمنې
سنگر ساته د حق، مدافعي نجلۍ

مكلفه يې خورکۍ په زده کړو باندې
مور، پلار دې هلې ځلې کړي رڼې نجلۍ

د دارینو سود به هاله شي باوره!
په ښه تعلیم چې شي سمبال ټولې نجلۍ

زړه کې د آسیا

افغانان زړه کې د آسیا لري ځای
مېلمانه پالي په ډوډۍ او په چای

هرکلی یې کړي په سترگو په لېمو
چې ترې رخصت شي ورته وایي بای بای

یرغلگریې پرځولۍ په نره
ور پېښ شوی دی عذاب په ګل او لای

تښتېدلی د همت له دياره
لا تر اوسه يې نارې دي چې وای وای

چې تاريخ تېر ته نه کوري باوره!
معلومات به يې سطحي وي او بې پای

آزار مه وړه

آزار مه وړه کالاليه له مور موره
وېره وکړه د مختور له هره توره

له غفلته به سودمن کله څوک نه شي
خدای (ج) دې ساته د نادان د زور له زوره

نر زمری خو ماتول په چوپه خوله کا
بد شغال خلک خبر کا لور د لوره

پوروړی چې عادت وي پور به ورکړي
ځان ساته د نادیده د پور له پوره

چې نه علم، نه تقوا وي هغه چم کي
د نفاق غبريې لگېري کور له کوره

عاطفه د قرابت چې په کي نه وه
د بېمني وي هغه ځای کي ورور له وروره

يو څو ټکي خو باور درته بيان کړل
ښه اگاه شه، ځان خبر کړه نور له نوره

اسمانه

مست شه اسمانه، کړه بارانونه
هر خوا زرغون کړه شنه، شنه فصلونه

ښکته کړه مينه په بارانونو
ساره، ساړه کړه، دا سره اورونه

زموږ حالت دی اسمانه داسې
نشته پوښتنه، نه تپوسونه

يو تن گلگون دی د وینو رنگ کي
بل کړي په وینو تجار تونه

څوک د غمــــــــــــــــو نو په ژړا، ژړي
څوک له خوښۍ ږدي رنگین خالونه

ځینې تباه شول هستي یې لاره
ځینو لوټ کړي پردي مالونه

چا نذرانه کړ؛ ژوندون سبحان ته
څوک جهنم کي وهي پالونه

د چا واده وي عصري هوټل کي
د چا بمبار شول وراوي، ودونه

دلته اسلام تش په یوه نوم دی
دلته نفاق دی، دلته جنگونه

باوره! څنگه به بقا مومو
چې دا مو ژوند وي، دا حالتونه

بل ته کړې سمې

بل ته کړې سمې خپله په شا شوې
څنگه داعي شوې، څنگه ملا شوې

قول ، عمل خو لازم، ملزوم دي
ته به عمله، ته به ملا شوې

څه به اصلاح شي داسې چارواکي
ته چې په بدو، به مبتلا شوې

مفسدين وايي، فساد روان دی
څه رسوايي شوه، څه د خندا شوې

باوره قول او عمل لـ ګوره
دا ستا خبرې رښتيا، رښتيا شوې

بور ه مور

په هر يوه کور کي بور ه مور، له ماتمه ژاري
بس د جگړو، بس د وژلو له ستمه ژاري

زخمي زړگي يي ټکور نه شو د خوښي په شېبو
سوله يي ورکه ده طبيبه له مرهمه ژاري

نه يي علاج، نه يي درمل، نه يي تسل شوی دی
له بي تاثيره تعويذونو او له دمه ژاري

د گلابونو په رنگ، رنگ زامن يي هورته لاپل
د تور بشامار د گوزارونو، اولر مه ژاري

خدايه (ع) دا څرنگه دنيا دې کړه ومور ته پېرزو
يو په چرچوکي، بل د خپل عزيز له غمه ژاري

چي په خوروکي يي ترخه زهر، زقوم ورکړي
مور خو باوره د ساحر طبيب له چمه ژاري

بي له مشره

بي له مشره که ټولنه، قام او کور شي
ټول وگړي يې غمجن يا وريت په اور شي

لکه خښتې چې کړې وي په دېوال کې
خود به داسې دېوالونه رانسکور شي

خوک چې قدر و عزت نه کا د مشرانو
خوار به په ژوندون وي پورته به پرې نور شي

بد نصیب به يې په خوله د پشی کې ورکا
چې مرغی اخته په جنگ او په پېغور شي

ځینې مل شي د غاصبو ظالمانو
په خوشپو کې بیا خاوند د زر او زور شي

خوک چې خپله گټه وړاندې له بل بولي
ترېنه جوړ به غټ خاین او رشوت خور شي

د عبرت اصل په کار دی په ژوندون کې
خدای (ع) ته وړاندې خاینان به ټول مختور شي

چې خپل سودگوري د نورو په خوښۍ کې
آفرين دي د باور، په پلار او مور شي

ایمان

ایمان چې له ما وتاځي ولې ولې؟
چې په ظلم، ناروا ځي ولې، ولې؟

جنگ جگړه کول خو کار د ظالمانو
ناحق جنگ ته چې بیا، بیا ځي ولې ولې؟

حق ترې پاتې د شیطان یې وي منلې
ټوپکمار په قصد د غلا ځي ولې ولې؟

ملگري او اشنایي شوه تر مطلبه
خپل ملگری چې په شا ځي ولې، ولې؟

د ایمان او عقیدې رنگ یې پیکه کړ
صداقت زموږ له خوا ځي ولې ولې؟

د نېکانو مشوره ورسره نشته
په ناقص فکر خطا ځي ولې ولې؟

په وينا د فاسقانو به عمل کړي
بې تاثيره به وينا ځي ولې ولې؟

د دې عصر ملگرتيا کي خونده نشته
باور يار مې يک تنها ځي ولې ولې؟

وطنه

مين پښتون دی په تا
زېبا وطنه زېبا

ته مويې مېنه او کور
ته موزېگي او ټکور

ته دنگ دنگ غرونه لري
ډک ډک سيندونه لري

اسمان کي ورېځي باران
پرې زرغون کيږي ميدان

سُتره هوا لري ته
خيالي فضا لري ته

لمر دي څه شغلي لري
ښکلي پلوشي لري

شنې دي درې هېواده
خوږې مېوې هېواده

ماليار باغونه لري
خواره ټاکنونه لري

مېوې دي ستا نامدارې
مڼې دي ستا خالدارې

مرغان اواز کوي ستا
بازان پرواز کوي ستا

شنه څړځایونه لرې
څاروي، مالونه لرې

ته بښایسته په گل یې
ته آراسته په گل یې

باور دې غواړي آباد
افغانستان په زړه ښاد

همت لرو

مور پښتانه یو بې پښتو چېرې بل کار نه کوو
همت لرو، په نامردۍ د چا آزار نه کوو

وطن مو شمع موړیې واړه پتنګان یو ګله
په لمبو سوي، د غلیم له اور نه ډار نه کوو

مور د بري تصمیم نیولی شو، بریمن یو روان
پروا په دې لار کې د هېڅ غلیم، اغیار نه کوو

مور يو سرلوري د پوهنې او د سولې لار کې
مور پرمختګ غواړو، ټوپکو باندې وار نه کوو

مور په پښتو سره را نيسو د ښکلاوو څانګې
مور ښوونځيو ته په تلو کې انتظار نه کوو

مور به پرمټ د خپلو هڅو وړاندې درومو درومو
مور به پروا په دغه لار کې د ښامار نه کوو

د ګاونډي حقه حقوق ورته پوره ورکوو
مور خو غرض د چاپه کور او په دېوانه کوو

مور د بري لار ته باوره په اغزو مزل کړو
مينه د ګل کوو، پروا د هېڅ يو څار نه کوو

کهکشان

پاس په اسمان کې څه کهکشانونه دي
دا ستوري يې واړه، رڼه مېخونه دي

د اسمان لمنه ډکه په ستورو ده
د نڅاوو جهان، ورا او ودونه دي

لکه په غاړه چې لیلی هار واچوي
د ملغلرو په چم، امپلونه دي

ساته افغان یاره د امیدو ښکلا
ډک له ښکلا د ژوندون امیدونه دي

باوره کوره نظام د رب (ج) سپېڅلی
چې له حکمته؛ ډک یې څه کارونه دي

سپرلي

په بڼې کې موخندا کړي سره کلونه د سپرلي
اچولي دي بورا اتښونه د سپرلي

شنه، زرغون کتل دي هره خوا په هره سیمه
زېبا، زېبا ښکاريږي شنه مخونه د سپرلي

سپېره ډاگونه فرش شول د گلونو په سينگار
اسمان پرې را خواره کړه بارا نونه د سپرلي

مشاطې شوې سمسورې د گلونو په ننگار
په زلفويي خواره شول شنه شالونه د سپرلي

د نجونو وړ بلونه په گلو مالامال شول
گودر ته بياروان شول کتارونه د سپرلي

د بلبل نغمو خمار کړه د گلزار رنگونه
پستې، پستې ورمې دي اوازونه د سپرلي

غرد شپېلۍ پورته شو په دښته او دمن کې
شپونکي په مخه کړي دي مالونه د سپرلي

عاشق په مينه کې معشوقې ته کړي رازونه
ښايست، ښايست جانان دی جهانونه د سپرلي

سپيره خزان تېر شوی باوره په محل کې
د خدای (ج) په شکر ښکل کړه ديدنونه د سپرلي

توري زلفي

په سپين مخ دې چې توري زلفي راتللي
غم زما په تندي خاوري اړولي

زه هغه وخت اگاه شوم چې زمانه يې
چې شانه زلفي دې شاته واچولي

ستا د زلفو په تار بند زما زړگي دي
بيا به کله راستنه شي نازولي

هر يو گل د اننگوله رنگه رنگ شو
چې د گلو په باغونو گرځېدلي

خدای (ج) خبر چې زما غم به درسره وي
دا خبرې مې زړگي راته ويلې

د بېلتون په اور به سوزمه تر کله؟
ډېر ارمان دی ما په سترگو نه ليدلي

د وصال په فلک پرک وهه برېښنا شه
بېلتانه د باور سترگې ژړولي

قلم د ذهن

د ښکلا په وطن پېښ چې دا جنجال شو
د قلم نوک مې فعاله باکمال شو

په زانگو د سولې و زنګېدل توري
هر غزل مې لکه وړانګه د هلال شو

لوپټه مې د مزار په سر بيرغ کړئ
يار وطن باندي چې تېر له سرو مال شو

د ګورګين سلامتې غواړه رقيبېه
مېرويس خان نيکه سمبال په توره و ډال شو

دوه زولنې د غلامۍ يې دي شکولي
بريالۍ په سختو ستونزو کې بلال شو

د باور قلم به ولي نه چليږي
په تاثير کي لکه توره د خوشحال شو

هسکه ټيټه

په غټو غټو سترگو چي کتل کاندي
د نړۍ ټول رازونه، په منگول کاندي

چي سمبال جانان د پوهې په خواک نه وي
افتخار؛ په پيکي او په وربل کاندي

چي مطلب يې غوڅول د تيارو نه وي
شمعه خله په توره شپه سپڅل کاندي

تير وکمان هسې نښه ویشتي نه شي
لکه غېشي د نظر چي ویشتل کاندي

هسکه، ټيټه چي ونه ويني په مخکې
ها بېړۍ به ډوبه؛ په اوبو تل کاندي

چې د نیم بسمل په دود شي تر پښو لاندې
بد ملخ په گلونو کې دانگل کاندې

چې د سود په خاطر وژني نفسونه
د بشر له حد وتی چې وژل کاندې

عقیده وي د سوچه مومن راڅخه
د دین په مستقیمه لاره تلل کاندې

د رقیب جادو ته پام وکړئ ملګرو
چې غلیم راته په خبرو خپل کاندې

په سلګونو مشکلاتو ګرفتار دي
چې ژوند څوک په کوڅو کې د کابل کاندې

د پښتون په کور ناتار دی نن باوره
ځکه، ځکه خو اسمان پرې ژړل کاندې

سپينې اوبښکې

په مخ تويې سپينې اوبښکې بې اختياره شوې
ستا خبرې چې وصال کې له انکاره شوې

دا سور سالدې د توپان په خوله کې ورکړ
په ځنگل د تورو زلفو کې حصاره شوې

دا بې حجابې مخ کې نه شم جانانه
که يې کورم دواړه سترگې گنهکاره شوې

حياداره پښتنه غورځي په تيارو کې
رڼا گانې منحصرې تر اغياره شوې

د لمر څرک په انتظار کوره سره شفق ته
قافلي مو را روانې په دې لاره شوې

د غرور ماڼۍ راوېدونکې ده دلبره
خوښ يم دا چې خپل باور ته وفاداره شوې

پښتانه

په نفاق سوي پښتانه دي لکه زه
هرځای د تن په وینو سره دي لکه زه

د بېلتون په لار دامونه ږدي یو بل ته
د وحدت له لارې کاره دي لکه زه

د مردانو زړه چولی نامردانو
په المونو کې وراسته دي لکه زه

خواخوږي همدري نشته یو تر بله
په تش خبرو کې خواږه دي لکه زه

د تنکو زلمو په حال مو خوا بدیږي
چې په عمرونو کې شپېته دي لکه زه

ناداني ده د عالم مقام لوېدی
له هر مقام په پرېواته دي لکه زه

د تاریخ په آیینه کې نظر نشته
د غفلت په خوبو ویده دي لکه زه

په ويجاړ وطن کي بل دي سره اوږونه
د پردو په غېږ کي پراته دي لکه زه

که د علم ډيوې بلې کړي په کور کي
هاله اسمان ته په خاته دي لکه زه

چې يوبل ته کړي د مينې لاس تر غاړه
باور وکړئ، بيا نو درانه دي لکه زه

تصور د اغيار

تصور د اغيار نه دی د منلو
مست بلبل دی چا شړلی له سرو گلو؟

د مور مېړې دود خپل کړی رقيبانو
هسې شوم دود به يې بېل نه کړي تر خپلو

که پردي مرغان کړي دلته پروازونه
شاهينان يې نيسي تل په سرو منگولو

تورو تيارو کې هغه پټنگان سوځي
چې وي مين؛ د شمعي د بلولو

د باور په نظر ډېر داسې کسان شته
چې غلامي کړي رازيې نه دي د ويلو

زندگي د ملنگانو

مه کوه مسخري په زندگي د ملنگانو
وگوره په کچکول کې پادشاهي د ملنگانو

د دنيا په مال، متاع يې غرض نشته دلبره
د يقين په تار تړلې وروړي د ملنگانو

په مينه د رحمن يې سر، صورت دی سپره کړی
مقيم په زيارت کې وي شېخي د ملنگانو

په تشو، تشولپو کې اسمان شي لړزولی
اخته مه شي جانانه په بدې د ملنگانو

له بخت سره به کور ته ځي، خوشاله هغه يارمې
چې پرانيستلو؛ ور ورته کونجي د ملنگانو

د زړه کور به يې صاف وي له ناولي خس، خاشاکه
که بل يې خپل چراغ کړ په تيلي د ملنگانو

که رشتيا د تودې مينې طلبگاره يې اشنا
نومست شه اې باوره! په دوهي د ملنگانو

سبانه راځي

خوره تياره ده دلته خدايه (ع) سبانه راځي
ډيوه خاموشه شوله، کور ته رڼانه راځي

ماتم په ونو کې دی د ځانغو څرک نه لگي
د بلبلانو او از صفا صفانه راځي

د خزان باد رږوي، رنگين رنگين گلونه
غوټی د سرو گلو زموږ په خندانه راځي

مجنون مزل کړی؛ د تېرو اغزو له پاسه
سترگې یې دواړې ږندې ورته لیلې نه راځي

ګلاب، ګلاب وزرونه، په اغزو شوله سوري
د بوراګانو ټولګي بیا په نڅا نه راځي

د قربانيو لړۍ شوې تر ښارونو اوږدې
د ارمانونو جنډۍ په رېږدانه راځي

مظلوم باور اشنا، د غم په مخکې دی ولاړ
افغان ولس ته خدایه (ج) د څرک اشنا نه راځي

با ایمانه ده

توییې شوه، توییېري دغه وینه با ایمانه ده
خاوره د افغان ده ښایسته له درست جهانې ده

مور په خپله خاوره هسک پامیر او لوی ګوربت لرو
ښکلي په سپین غر او هندوکش باندې ودانه ده

مور له قربانيو، سرښندنو وېره نه کوو
دا خاوره قدم په قدم هر افغان ته گرانه ده

مور دی پرځولی هر بریدگر او یرغلگر دلته
تللی، نیمه خوا دی او دنیا ورپسې ورانه ده

دلته د اسلام او د ایمان ستني ودانې دي
دلته د اسلام طریقه ډېره مهربانه ده

چا چې د دې خاورې په کوټو گوزار کړی دی
بیا خو نو باوره دا صیاد خپله؛ پښېمانه ده

گران وطنه

ته لیلی یې، ته گلشن ته گلستان یې
ته مومینه، ته ښایست، ته موایمان یې

خور نسیم دې په ورمو، ورمو چلیري
ته نیمروز، ته میمنه او ته پغمان یې

د ښکلا ساری دې نشته ټول جهان کې
ته پکتیا، ته مې پارون، ته بدخشان یې

ستا بازان کړي پروازونه په دې څوکو
شنه فصلونه، ډک سیندونه د سبحان یې

ستا مڼې په ټول جهان کې دي نامدارې
ته لوگر، ته مې وردک، ته مې میدان یې

تر دې ښکلو او سوترو باغونو څار شم
ته لغمان، ته مې فراه، ته مې بامیان یې

ستا انار الله (ع) په خپل حکمت جوړ کړي
ته تګاب، ته کندهار، ته مې دامن یې

ستا انگور خو په څو رنگه ښایسته دي
ته غزني، ته مې هرات، ته مې پروان یې

ستا مېړانه په جهان، جهان یادیري
ته میرویس، ته محمود او ته احمدخان یې

ستا بازان له پښتنو کوي پوښتنه
ته شاهين د هسکو څوکو، لوړ اسمان يې

ستا وگړي د واحد افغان په نوم دي
ته مې خوست، ته مې هلمند، ته مې واخان يې

ستا تاريخ د حماسو داستان ليکلی
ته زماله مينې جوړ افغانستان يې

خپل باور به دې د سر په قيمت ساتي
ته يې مېنه، ته يې ژوند، ته يې جانان يې

شهیده

ته لاړې، شهيد شوې ځي لا نور شهیده
څنگه ځوانيمرگ شولې غمخور شهیده

ستا په جدايۍ مې اوښکې تويې شولې
اخلم له غليم څخه دې پور شهیده

ته د ښکلو زمره په څېر کامران شولې
ستا دښمنان دلته شول نسکور شهیده

ته له کراماتو او نېکیو نه ډک
ته به شې شفیع د پلار و مور شهیده

تا خوله خپل وطن نه دفاع کړې ده
خدای (ج) دې ښایسته کړه نوی کور شهیده

وینه به ستا و ټوکي غونچه گلونه
تا ته دعا کاندې مور او خور شهیده

زما باور دا دی چې آخر رښا شته
تل به تیاره نه وي زموږ ورور شهیده

سوله

ټوکېدلې خوشالۍ وي تل په سوله
غوڅې شوې تربگنۍ وي تل په سوله

د جگړې طبيعت ټوله بدمرغي ده
تودې مينې، ورورگلوۍ وي تل په سوله

د ظالم نغری توديري په جگړو کې
پالل شوې نېکمرغۍ وي تل په سوله

په جگړو کې د سرونو لوبه کيږي
غوږېدلې شتمنۍ وي تل په سوله

بربادي او هلاکت وي په جگړو کې
را روانې کاميابۍ وي تل په سوله

په ټوپک د پرمختګ ستنې نريږي
ښه پېشرفت او ترقۍ وي تل په سوله

جگړه باسي انسانان له علم وپوهې
له جهان سره سيالۍ وي تل په سوله

په جگړه کې اې باوره! خوښي نشته
امن، روغه او خوښۍ وي تل په سوله

تري پتېرم

ټوله شپه گرځم راگرځم په سهار کې تري پتېرم
زه له لمر څخه شرمېرم په يوغار کې تري پتېرم

فرمايش د ملا ډېر دی زه وزگار، وزگار عامي يم
زما وس ورسره نشته په خپل وار کې تري پتېرم

پل يې واخيست زما کور ته او د غله گمان يې کړی
په کوټه کې ورته ښکارم، په چنار کې تري پتېرم

د مظلوم په خولو، وينو يې گټلی خپل قلنگ دی
له بادار څخه ډارېرم، په خپل کار کې تري پتېرم

په ليدلو د جابر مې؛ سترگې دواړې شي زهيرې
چې په مخه کله راشي نو په لار کې تري پتېرم

دا قرضدار به مې نو څنگه کړي پيدا باوره ياره
په کوڅو کې غلی گرځم او په ښار کې تري پتېرم

لاړې

ته مصدر د خدمت، کار وې رانه لاړې
د مظلوم په غم بيمار وې رانه لاړې

دا دوي سترگې غړومه بې ديداره
ته مې هيله د ديدار وې رانه لاړې

د فطرت د خصلتونو په لوی بڼې کې
په ګلونو کې نګار وې رانه لاړې

سترشمار د زړې بودی؛ ټک په زړه درکړ
د ځوانۍ شپې دې په شمار وې رانه لاړې

په خزان وهلو سترگو، ګوري ماته
د تنکو غوټو بهار وې رانه لاړې

باور سخت دی در دېدلی ای ثاقبه!
د پروون ورځې سالار وې رانه لاړې

دستار د معارف

چې خبر نه وي مخلوقه څوک په کار د معارف
ورته مه ږدئ په ککره لوی دستار د معارف

چې یو ګام اخیستی دا ښاغلی نه شي مخ وړاندې
ور په غاړه کله مه کړئ؛ ښکلی هار د معارف

چې را پورته د ولس له منځه نه وي ملګرو
تېرېدلی کله نه شي په دا لار د معارف

ښایسته بدلون هر څوک قبلوي په خپلو سترګو
خو بدرنگ سړی به پرې کړي نازک تار د معارف

لاس نیسه سوداګره د پوهنې له خرڅلاوه
له سیاست ځینې جدا کړئ شین بهار د معارف

افغاني ټولنه غواړي د پوهې سمه بڼه
حساسیت کله روا دی نور په ښار د معارف

نېک تصمیم خپله نیسه اې د لویې کرسی واله
حقیقت ورته اظهار کړه په شعار د معارف

که سمبال دغه نظام کرو دکادر په راتلو
مور به و سپرو باوره گل په خار د معارف

کسوف

چي سپورمي راشي تر منځه دا د ځمکي او د لمر
ټول په يو مستقيم خط شي، يو مسير شي برابر

سپورمي ځمکي ته شي لوی خنډ د لمر د شغلو مخکي
تياره شي توره خوره، تر رومي رالېږي نظر

جغرافيه داسي وايي اي د زړه سره دا واوره
کسوف کله پوره شي کله، يا يي نيم شي سفر

کسوف د (ک) په حرف يعني په (کلان) پيل شوی
ځکه چي لمر ډېر کلان دی نسبت په ښکلي قمر

فرق دکسوف او خسوف واضح په دې کلام شولو
سلام، سلام دی باوره؛ چې دې بیان کړ بهتر

دردانه

سود يې چې ورسیري تر پردو خپلو
ارزي داسې ښکلي لاس په ښکلولو

په پليته جوسه شني وي کرغېړني
هغه وړې چې هېڅ نه وي د اوبدلو

دردانه خو د زړگي په سر سوری وي
کنه نه وي پکې تار د اچولو

ورکوزېره داسې غار او یا کوهي ته
چې لار ولري د بېرته راختلو

چې بیا وروسته تر ویلو پښېمان نه شي
هغه وایه چې وي وړ د اورېدلو

اوردده ږیره کړه وړه خو عمل سم کړه
بي عمله ږیره وړوي د خبرېلو

د نادان د نادانۍ نښه خوداده
داسې وايي چې وړ نه وي د ويلو

دانه مه خوره د فاسق له دام خانې نه
وړی ښه يې په پرواز د الوتلو

د شکست زړونو ټوټې کړه بيا راټولې
لاس په کار شه د دې زړو؛ د رغولو

پلټيوکي که خس او يا خاشاک وي
خود هغه ډېران دی وړ د سوزولو

د نېستۍ اوبه وي داسې لکه وينې
خوره مينه دا اوبه کړي د وينځلو

خپل ويل او عمل دواړه سره يو کړه
اې باوره! چې منظور شي د منلو

اندوخر

چې سپين پاته او تور خوشې وای په غرو
لور په لور به اندوخر وای بس د خرو

ننـداره د ســـــرکښو وای روانه
را ټول شوي وای دا خـره له شنو درو

هنـگېدل، غورځېدل په کـانو، بوټو
جنگېدلې په لغـتو، په سـرو

د ځنگل لور يې منډه وای اخیستې
ور پېښ شوي وای په ښکار کې د زمرو

خـره وای تللي زمريان وای پاتې شوي
حارسـان وای د دې دښتو او ميرو

مددگار د ښو چارو وای باوره
دښمنان يې ښکارولې په خـرو

حُسن د حسين

حُسن د حسين خو حوصله ماتوي
سل که توبه گار شي نو توبه ماتوي

بي حساب به ثمر چېري چي امبار شي
بناخ مات شي د ونې او تنه ماتوي

ملال زړه د بڼا ايسته مخ وکتوته
تصوير باسي کلکه ايینه ماتوي

له غفلته يا علتته چي شي بنده
غل د کور تړلي دروازه ماتوي

چي کره وړه يي انسانيت ته ورته نه وي
دا کره د انسان بکلي خبره ماتوي

په حيا او په ايمان چي سمبال نه وي
وعده کړي باوره بيا وعده ماتوي

خسوف

خُموکه چي راشي د لمر او سپوږمۍ تر ميان
په يوه مستقيمه ليکه همزمان

خُموکه د لمر شغلي؛ نه پريږدي سپوږمۍ ته
تياره سپوږمۍ؛ بي لمره کله شي تابان

نوبيا وايو چي خسوف دی واقع شوی
په نيمه مياشت کې توره سپوږمۍ شي گويان

خسوف په (خ) يعني په (خورد) شروع شوی
سپوږمۍ وړه ده نظر لمر ته په اسمان

چي د خسوف په هکله نه شو اشتباه
باور په دې موخه دا مطلب کړ بيان

ځمکه شوه شاړه

ځمکه شوه شاړه لاليه، شنه فصلونه پکې نشته
سېلابونو ده نيولې، صاف سيندونه پکې نشته

تېزابي اوبو مو ونې کړلې، ټولې راخوړ منې
څانگې وچې شوې سړيه چې گلونه پکې نشته

تور زاغان دي را ټول شوي په دې وچو، وچو څانگو
د بلبلو غزلونه، اوازونه پکې نشته

مستي نه کا سړې سړې هوسۍ مو په غرونو په رغونو
گلان ټول دي رژېدلي بڼه عطرونه پکې نشته

په باروتوکې الوزي کاني، تيرې د دې غرونو
ذره، ذره چاودلي، سره لالونه پکې نشته

په خزان کې بهار نشته اې باوره! خبردار شه
لاس دې لپه کړه سبحان ته، اميدونه پکې نشته

تنیږي اسمان

خزان جوړ کړه توپانونه دلته ډېر
مړاوي، مړاوي شول گلونه دلته ډېر

را تنیږي اسمان په تورو ورېځو
رلي وځپل فصلونه دلته ډېر

خړو خړو سېلابونو کړه ويجاړ
ښکلي ښکلي گودرونه دلته ډېر

ګلاب ګلاب سرونه يې رېبلي
کوم بد رنگ کړي لونه دلته ډېر

د ظالم صياد له لاسه چوپ چوپ دي
د بلبلو او اوازونه دلته ډېر

د دې وخت د ظالمانو له جفا
څیرې شوي گربوانونه دلته ډېر

باوره په سيلۍ سپېره سپېره شول
د غوټو زيبا مخونه دلته ډېر

خيالي نېټر

يو خيالي نېټر ولاړ د ياد په غره دى
زما اوښكو اوبه ورکړې اوبه نه دى

د انگړ مېوه پخه شوله جانانه
توتي ناست ورته دکور په دېواله دى

د مراد له دروازي نه به تېر نه شي
زړه نرى لکه په شکل د وېښته دى

چې د ذات په دېسته دواړه گرځوياره
ستا غم ټول را سره مل دلته په زړه دى

هر يوه گل ته په صحرا چې ته گورې
دا زما د زړه په سرو وينو اوبه دى

ستا هر ياد خو زما ذهن کې لمبه شو
زما ياد بيا ستا په ذهن کې ويده دی

زه يې پاس د زړه په باغ کې گرځېدمه
خپه شوی يار له ما څخه په څه دی؟

شپه کې نه وي او په ورځ کې را پيدا شي
دا اواز خو د ځوانې د کور د وره دی

اې باوره! ستا مارغه دا ستا په کور کې
ويشتل شوی په زړگي کې په لينده دی

د زړه انځور

دا زما د زړه انځور دی شاعرنه يم
دا د وخت له غم نه پُر دی شاعرنه يم

زه پر اس د زړه ويستی نه شم له خولې نه
دا د ذهن يو عاشور دی شاعرنه يم

د ظلمونو ناکردې ليکي هنر کې
د ښکلا بدرنگ تر بور دی شاعرنه يم

د سرو وينوله سېلابه توري اخلي
د خيال بحر کې عبور دی شاعرنه يم

د برېښنا په نيولي سپور خُلي اسمان ته
د فلک په تبغ مغرور دی شاعرنه يم

لکه خس و خاشاک غورځمه سره اوږته
زيست وژواک مې د تنور دی شاعرنه يم

ولې غورځي د رقيب په تېره توره
د سکه ورور گردن بُر دی شاعرنه يم

غواړي زړونه بيا د مينې په منگولو
ژوند د مينې مې منظور دی شاعرنه يم

هغه زړه به کله روغ نه شي باوره
چې په سرو وينو مسرور دی شاعرنه يم

تابوت

په ژوندون د دې دهر افسانه وينم
عالمان د وطن په ويرانه وينم

أصول تور نخود دي اوسه سرگردانه
د زورمند ناراسته کار، جانانه وينم

ټول يې ويني ورته گوري په حيرت کې
د قانون تابوت پروت په هديره وينم

يوه تله په اسمان وي بله دلته
زه د عدل عجيبه فيصله وينم

د زورواک پر مخ ټول ورونه پرانيستي
انتظار کې مظلوم په يوه پښه وينم

د حقه حقوقو تېښته ده هر لوری
د بې شرميو توره سلسله وينم

د بقا په ځای کې اخلي ژوند د نورو
د چپ لاس دوزخيانو کارنامه وينم

عدالت د دي دنيا په چارو نشته
بېچاره کس په هر لار بېچاره وينم

ښه مقام په ښه بيه اخيستل شوی
د خاين د خيانت معامله وينم

که ولس داسې ويده او يا خاموش وي
جنگسالارو کې جوړه دا مېله وينم

مجرمان گرځي آزاد او په سرو سترگو
مظلومان بند په توره زولانه وينم

په امسا د هوسايۍ نسکوره نه شو
ژوند بارستې، ستومانه په شانه وينم

لاس د سوال يې که اوږده وي همېش بل ته
اختيار د داسې کلي بېگانه وينم

هره ورځ يې ټکوي له بل ادرسه
د زړه کور کې د پردو دروازه وينم

په اوبو د داسې وړان کوهي باروه
د ژوندون د تباهي وسيله وينم

د حُسن بني

د حُسن بني کې گرځم، ژېړ گلونه ټولوم
د گل په نرمو پاڼو کې رنگونه ټولوم

کچکول د محبت مې گرځومه در په در
فقير ملنگ، د حُسن خيراتونه ټولوم

زخمي زړگي ته وږمه د خوږې مينې درمل
شېرين، شېرين په جام کې شربتونه ټولوم

د خيال په هسکه ځمکه چې زرغونې شي هيلې
احساسه را وېښېږه، ارمانونه ټولوم

پيدا چې په کې توري کړم د مينې د لفظو
آيت، آيت يې لولم، قرآنونه ټولوم

پاسته، پاسته غزل به د مینې ورته وایم
د جنگ په نشو مست ستړي قامونه ټولوم

اساس د خواږه ژوند؛ چې دې ځمکه باندې کېږي
باوره! لوړ خیالونه، لوړ فکرونه ټولوم

سترقاتلان

در بدر افغانستان به وي ترکومه؟
رنګ په وینو افغانان به وي ترکومه؟

چې د یو او بل په مرګ باندې خوشیږي
دغه ستر سترقاتلان به وي ترکومه؟

د خدمت او پرمختګ تر نامه لاندې
دا بې لارې انسانان به وي ترکومه؟

د نېستۍ لاس یې اوږد کړی دی بل چاته
ځورېدلي یتیمان به وي ترکومه؟

وينه ځي زموږ سود ترې بل وړې باوره!
د پردود جنگ ميدان به وي ترکومه؟

مه ژاره

مه ژاره دردونو ته دوا به شي
توره شپه به تېره او سبا به شي

لوړه حوصله کړه په سختۍ ياره
ستا ژړا بدله په خندا به شي

ځمه اي فلکه! په طبيب پسي
دم، تعويذ دي را کړه چې بېگا به شي

نه مومم دردونو ته درمل ياره
زما هيله بدله، دُعا به شي

خدای (ج) دې له آفت ساته باور یاره
تور ظلمت اوښتی دی رڼا به شي

طبيبہ

درمل د زړونو وکړه ځوان طبيبہ
هم د غريب او هم د خان طبيبہ

د بل ژوندون ته دې چې ژوند وقف دی
رب (ج) خو دې ساته په جهان طبيبہ

وينې بهيري په دې خوار وطن کې
د مجروحانو کړه درمان طبيبہ

اخلاق شېرين د طبابت لري ته
بل ښايسته غوندي وجدان طبيبہ

ژغوري له مرگه دا ټپي انسانان
ته يې ژوندون، ته يې جانان طبيبہ

په دُعاگانو کي شپه، ورځ يادېږي
ستا خدمتونه بي پايان طبيبه

ظالمان اخلي له انسان څخه ژوند
تا خو ورکړي دى امان طبيبه

باور دى ستا له خدمتونو مشكور
ته يې ځلاب ته يې احسان طبيبه

د فتنو کړۍ

د ظلمت توپان را خور دى زموږ په کلي
سپين سهار خو ځکه تور دى زموږ په کلي

په قسمت مو د تقدير گاني دي واريږي
غم د غم په نيلي سپور دى زموږ په کلي

بنوعالمانو ته يې شاده اړولې
د نادان د ټوپک زور دى زموږ په کلي

د فتنو کړۍ ور اچوي دوه لاسو کې
پورته شوی شر او شور دی زموږ په کلي

په کې ښه غوړ دي د وحشت پردي لاسونه
د خونکاريو مخ تګ تور دی زموږ په کلي

په غربت او نادانۍ کې را څخه تللي
ننګ، غیرت دلته نسکور دی زموږ په کلي

ظالمان له جګړونه غواړي خپلې ګټې
سخت حالت باوره خپور دی زموږ په کلي

فساد

د هرفاسد په ضد جهاد غواړو
نور محوه داسې آدم زاد غواړو

په دې اصل که رسي مقام ته
ويجاړ دا اصل له بنياد غواړو

چې ښه کافي مزد د کار شي ادا
نوبه کار؛ ترې په اعتماد غواړو

که د فساد لړۍ وي روانه
څنگه به خپل ملت آباد غواړو

په خبرو نه په تېره توره
پښو د ملت ته يې افتاد غواړو

چې رنځونه کړي درمل باوره
داسې طبيب، داسې استاد غواړو

مات زړه

دیدن د ښکلي مخ رانه کاکل یووړ
غمونو د زړگي رانه گوگل یووړ

سم د هیلو په گلزار و ټوکېدلی
گل کلاب دا شېبه رانه وربل یووړ

د بڼو په غېشوزه سوري، سوري شوم
د مرگ قاصد تلوکې رانه اجل يووړ

د انکار له بټۍ توري لمبې خېژي
خندا يې د مات زړه رانه مزل يووړ

د باور نصيب به څنگه شي باوره؟
يار خوپه اشارو رانه مورچل يووړ

محصلين

را ټول شوي په لغمان دي محصلين
څنگ په څنگ لکه گلان دي محصلين

په باغچه د علم، فن يې گذر دی
مېړني دي، اتلان دي محصلين

دغه کور به په پوهه بڼايسته کړي
د پکتيا که د ميدان دي محصلين

د ګلو په غونچو کې رنگارنگ دي
د وردګ که د بغلان دي حاصلین

د پېشرفت په کاروانو یې مزل دی
د لوګر که د بامیان دي حاصلین

مزار، کنړ، کابل پرې ښایسته دي
که د خوست یا نورستان دي حاصلین

د باور د سترگو تور دي، وطن کې
د رڼا په لار روان دي حاصلین

نوبهار

بیاراغلی نوبهار دی په ګلونو
څه ښاغلی مو ګلزار دی په ګلونو

بلبلان د خپل ارمان په لمبو سوي
فریاديې سهار، سهار دی په ګلونو

د ستاييلو په سندرو زرکې مستې
پاس د زانو څه کتار دی په گلونو

يو چغار د توتکيو او مرغيو
تاثير پروت څمار، څمار دی په گلونو

د رنگونو په زړگي کې نڅېدل دي
غږ خپور شوی د انار دی په گلونو

ستا د لاس په شنه پياله کې پسرليه
څماری د گلوهار دی په گلونو

خوشبويي راوړې ستا د لاس نشه ده
رنگين شوی ژوند په ښار دی په گلونو

تور داغ نه لري په زړه تازه گلونه
د خوښيو ډک بازار دی په گلونو

د باور د زړه تسکين شوی اې خدايه (ج)!
د ښايست جهان واکدار دی په گلونو

تور توپان

د ظلم په جامه کې تور توپان مې خوروي
ويشتلی يم په زړه تير وکمان مې خوروي

د آب سپينې جامې دي الوتلې هواته
ناولي، تباهکاره ظالمان مې خوروي

د علم او فن کډه بار شوې له دې چمه
خرڅ شوي بې فرهنگه جاهلان مې خوروي

چې امن، امان نشته ژړا به کړمه چاته
له خدايه (ج) لرې، لرې جابران مې خوروي

بل شوي اورونه په هرکلي او دېره دي
ضربې د ماشيندارو، توپ، هاوان مې خوروي

ربه (ج) ته يې خپله په حال سوله مېلمنه کړې
دا خوار و زار وکړي افغانان مې خوروي

خو به د يتيم له سترگو اوښکې ځي خاونده
زموږ د شهيدانو لوی کاروان مې خوروي

له دغه ازمونه نور نجات غواړو سبحانه
د هرې، بېلې ورځې امتحان مې ځوروي

د واک او ځورويو په سر وطن شولو برباد
د واک د جگړه مارو سست ايمان مې ځوروي

جهان په سرو گلونو کې گلزار دی باوره!
مظلوم، په وینو رنگ افغانستان مې ځوروي

بیرغونه

رپړې بیرغونه هدیرو کې څنگ په څنگ
کیندلي مقبرې شوي د شهید په وینو رنگ

عاشقان کله څه ویني، د عشق په لاره کې
خوښیو سره ناڅي بلې شمعي ته پتنگ

په خیرنو سترگو؛ رقیبه راته مه ګوره
دلته پناه شوی دی لوی لښکر د روس، پرنگ

په دا لویه هديره کې د افغان د تاريخ
خېن شوي لوی کسان دي، شناختې نه لري د سنگ

زمانه شوه بدله، حال بدل نه شو زموږ
په ذهن کې مو خوځي د بابا د تورې شرنگ

غرمبيري هر لور توپ، طيارې درانه بمونه
تېر شوی وخت يارانو نور د تورې او ډال جنگ

د نن ورځې دفاع کيږي جانانه په پوهه
کامياب نن په نړۍ دي چې په علم کې غورځنگ

نادان دی پرېوتی په منگولو د صياد کې
هوښيار مرغه بند نه شي په دام، لومه د نيرنگ

آدمه نخامه کړه ډول، سورېني ته د رقيب
بيداره درخانۍ کړه بيا د خپل رباب په ترنگ

سنگسار شي مېوه داره ونه په درنو کاپو
لوټه نه ده چا وار کېږي د مېو په نيال دنک

نا امیده نه کړې دا د خوړو هیلو کچکول
همت د خان باور کړه، مه شه، مه شه خوار ملنگ

راډیوګانې

رنګ په رنګ کړې تبليغونه راډیوګانې
څنګ په څنګ کړې ولسونه راډیوګانې

ځینې ښې او ځینې بدې په تبلیغ کې
کاني، کاني کړې لوی غرونه راډیوګانې

بلا شونډې ښکلوي تندي د غېشي
هڅوي انقلا بونه راډیوګانې

کله اور، کله اوبه په ژبه وايي
ګړندي کړې غورځنګونه راډیوګانې

کړې ړندې د حقیقت سترګې په بیره
کله کله کړې ګواښونه راډیوګانې

د درواغو په خبر يې باور مه کړئ
کړوي ځينې ذهنونه راډيوگاني

چې رښتيني يې وي هر خبر باوره
کاشکي وکړي تبليغونه راډيوگاني

ډغري

زړه يې يووړ په پنجوکې؛ وهي باز خپلې وزرې
غږ اورم نه پوهېږم چې څه وايي، څه کړي خبرې

زما په زړه کې حک دي، پل په پل يې چې وينم خلکو
سرې وينې خڅېدلي هم په لوړه هم په ژورې

نور د حال پوښتنه مه کړه د ټپي زړگي له حاله
هېڅ ويلی درته نه شي، شي خبرې مروړې

عاطفي اواز را شوی له غيبو دی زما خيال ته
په ظالم باز پسې ګوره د غره څوکې او کمري

ها کمرې چې پرته دي د غره ډډه کې لالیه
چې بازان یې په سر ګرځي، تپوسان وهي دغري

مست بازان خویک تنها په دې محل ګرځي باوره
تپوسان شي ډلې ډلې، کړي په دې محل حشري

شپېلی

زړه کې دي دردونه، کړه بیان شپېلی
خلاص کړه پرې؛ سرونه د افغان شپېلی

غرونو او رغونو کې رمې رنگ شوې
داړي چاغ چاغ پسونه سره لېوان شپېلی

دروند خوب دی راغلی په شپونکي باندې
خود به یې رمه وي سرگردان شپېلی

دلته ده د مېرې او لېږه جګړه
کفر شونازل په مسلمان شپېلی

خلاص موله دارلود وحشيانو كړه
وكړه يو غورځنگ د خپل ايمان شپېلى

ځان ورته تيار كړه په باور ياره
واخله په سندرو كې سامان شپېلى

د همكاري لاسونه

د بڼې په څانگو كې شپږين بلبان ښكلي ښكلي
زموږ په كلي كې دي پېغلې، ځوانان ښكلي ښكلي

د همت ملايي ده تړلې په ځير يې وگوره
راټول په گډه دي د ژوند په ميدان ښكلي ښكلي

د همكاري لاسونه يو بل ته خواږه غزوي
په خويندو، وروڼو كې پياوړي مشران ښكلي ښكلي

دوى را ټوليري د خوشيو او غمونو په وخت
د مېلمه قدر كړي دا ټول قدردان ښكلي ښكلي

په کرکه گوري، نفرتونو او نفاق ته واړه
رنګه گلونه دي په دغه ګلدان ښکلي ښکلي

دوی د اخلاقو، د سلوکو، د ښایست نمونه
ټول ښایسته دي په زبور د عرفان ښکلي ښکلي

تل فیصلې کړي د جرګو او مرکو په مرسته
دوی پیروان دي د سپېڅلي قرآن ښکلي ښکلي

د غیرتمنو سر دې تل وي په امان باوره!
رب (ج) دې سر لوړي لري دوی په جهان ښکلي ښکلي

ښېرا مه وړه

ساته لاسونه له ظلمته، ښېرا مه وړه
اخله ګامونه له تومته، بدوا مه وړه

د حرص په اور د خپل ایمان اوبه کړه تویی
د هیچا مال، متاع خپل کور ته په شا مه وړه

که حکم شولې عدالت په کار کې وکړه
حق د یوه مسلم قطعاً په بل چا مه وږه

اعتبار چې په تا و شو نو راست امین شه
حلال غواړه، حرام مال؛ هېڅ د دنیا مه وږه

ډېر راضي اوسه په حالو که هر څو وو
له مخلوق څخه رشوت، په ناروا مه وږه

ته دنیا کې نېک عمل وکړه مومنه ګله
بنکلی باور د ځان توبه کړه خطا مه وږه

سپین زړه

سپین یې زړه، پاک یې ایمان سبحان الله
د شکلاوو مسلمان سبحان الله

رذالت، ضلالت نه لري ګرځي
عمل کاندې په قرآن سبحان الله

د حيا په خصلت باندې سمبال دی
د مومن ښکلی وجدان سبحان الله

استغفار، توبه کړي له گناهونو
د جنت په لار روان سبحان الله

له نادان او فاسق نه لرې گرځي
ستايل شوی دا انسان سبحان الله

چې باوري يې مابښام ستورو کې کوري
ځلېدونکي په اسمان سبحان الله

گرځم په هرکلي

سرو لمبو دي سوځولي نن چې گرځم په هرکلي
بمبو دي الوړولي نن چې گرځم په هرکلي

کور په کور او چم په چم دي د سيليو ناتارونه
سرو مڼو دي ژړولي نن چې گرځم په هرکلي

په کوم تور، کومه گناه رقيبۀ داسې در بدر شوو
شهيد کيږي نازولي نن چې گرځم په هرکلي

رنگ په رنگ جنډې رپيږي په قبرونو هديرو کې
شنه او سره دي څرېدلې نن چې گرځم په هرکلي

دلالت وپه گلزار مې سرو گلابونو ته ژړل
په وينو څرېدلې نن چې گرځم په هرکلي

په جهان نارې، سورې د پرمختګ دي را روانې
څرېدلي نن چې گرځم په هرکلي

د افغان عقل او هوش به کله خپل سر ته ستنيږي
وحشتونو وېرولي نن چې گرځم په هرکلي

په هر ملک کې ټول وګړي خپلو موخو ته باوره!
په وحدت دي رسېدلي نن چې گرځم په هرکلي

کچه مار

سرونه که پراته په لار دي څه به وایې نه
ښارونه که پرې خبردار دي څه به وایې نه

صادقان مې لیدلي د صدق په لمبو سوي
غرغره د ظالم په دار دي څه به وایې نه

هسکېدل تر هغه ځای کړه چې وس دې وي پوره
ډېر را لوبېدلي له چنار دي څه به وایې نه

غله ته یې وس نه رسي؛ مظلوم یې رانیولی
د غله شونډې سرې په انار دي څه به وایې نه

د چرس په نشه کړي گرفتار غافل وکړي
په ښو مردارو کې کتار دي څه به وایې نه

کشوي حرام مالونه شپه او ورځ محل کې
نېک کرداره په زړه بیمار دي څه به وایې نه

په خیانت د زورور یې ناپامه گذر دی
په تهمت، تهمت، گرفتار دي څه به وایې نه

حلقه ځنځيرونه غزېدلي بڼه پورته
سلسلې يې په شرنگهار دي څه به وايي نه

رنگ په رنگ بهاني دي د جېب په ډکولو
په ناحق، ناحق، پاک آزار دي څه به وايي نه

تش بهانه غواړي د گوزار په انتظار کې
چوپ شه باوره! کچه مار دي څه به وايي نه

په علم ودان

بڼکلي ځمکه بڼکلي اسمان دی نن سبا
ټول جهان په علم ودان دی نن سبا

گرځي را گرځي سپوږمۍ په مدارونو
دا ستوري محصول د انسان دی نن سبا

شنه اسمان کې رڼه سپوږمۍ تر مريخه
دا يې کړه تسخير لا روان دی نن سبا

ښایسته دي په دنگو دنگو ماڼیو
پاریس که لندن که آلمان دی نن سبا

ورځ تر بلې زیاتیري کشف او اختراع
هر مخترع یې قدردان دی نن سبا

موره کله عبرت اخلو په دوو سترگو
افغان چې پرېشان لا پرېشان دی نن سبا

تعلیم یافته د زړه په وینو روزلی
اجنبی وطن ته روان دی نن سبا

نیم که رسي نیم خوراک شي دکبانو
له خپل ژوندون نه په فغان دی نن سبا

تښتي نخبه استعدادونه هره خوا
دا څه غافل، غافل افغان دی نن سبا

د خدمت شعور مشرانو دی بایللی
هر یو یې د جیب په ارمان دی نن سبا

پايله د عمل او نيت ده باوره!
حال چې روان په دې زمان دی نن سبا

روژه

ښکلي ښکلي دي اجرونه په روژه
څوک چې کړي عبادتونه په روژه

له عصيانه مطهر لکه ماشوم شي
ها چې ساتي اندامونه په روژه

ورځ يې تېره په نفلو او تسبیح شي
شپه تراوبح کړي، لمونځونه په روژه

له غوسې او له ښکنځلو ځان ساتي
مسلمان کوي صبرونه په روژه

چې په عقل او فکر يې تېر نه وي
پرې اوريري نعمتونه په روژه

د ثواب په تمه به لاس په کار شي
هرسخي کړي خيراتونه په روژه

گل له گل، مېوه، مېوې نه اخلي رنگ
اخله، شينده بڼه رنگونه په روژه

د جنت دروازي وي ورته خلاصې
د ابليس تړي لاسونه په روژه

هر مومن د پاک قرآن تلاوت ته
پاکوي جامې، ځانونه په روژه

بختور خو هغسې مسلمان دی
چې عمره کړي او حجونه په روژه

کرامات د روژې گوره بې شمېره
نازل شوي آيتونه په روژه

که له زړه نه يې څوک نيسي دلبره
عفو کيږي گناهونه په روژه

له غيبت او چغلي نه به ځان ساتي
اخلي، اخلي ثوابونه په روژه

يو خلوت ته وزگار شي په روژه کي
شېخان کړي اعتكافونه په روژه

چې له اجر و ثوابه پاتې نه شي
باور ليکي خو شعرونه په روژه

دهقانه

ښه همت ښيه له ځانه ځار دې شم دهقانه
ښې منې کړه پرېمانه ځار دې شم دهقانه

له سپېرو سپېرو ميرو نه جوړ راته گلشن کړه
سره گلونه کړه ارزانه ځار دې شم دهقانه

شپه او ورځ په شنو، شنو کړوندو کي کړي کارونه
ستا عزت کوم جانانه ځار دې شم دهقانه

لوڅې پښې، سپېرې جامې، سپېره سپېره لاسونه
ته يولال يې عاليشانه ځار دې شم دهقانه

تاپه هنر څکلی د حلالې روزې خوند
خپه نه شي له نادانه ځار دې شم دهقانه

د باور قلم ستاينه ستا نه شي کولی
په رښتيا خوښ دی له تانه ځار دې شم دهقانه

رڼا اخلم

شپه کې گرځم رڼا اخلم
ورځ کې خوب کړمه سا اخلم

په زړښت به يې گوزار کړم
چې زلمی وم امسا اخلم

خوند يې نشته چې رنځور یم
خو چې روغ شوم دوا اخلم

ښه نوټونه سر په سر ږدم
چې مفلس شوم سودا اخلم

لاس په سر له شنو باغويم
چې سنگر شي کلا اخلم

باور پـــــر خې ژړولی
له سحره خندا اخلم

رنځ د جهل

عابد ژوند کړي د عبادت په ارمان
جاهل ژوند کړي د خپل عمل په تاوان

په فاسق اور د جهنم بليري
خاوري ايره به شي نادان، ظالمان

دانا ښه دی، سود ئي رسي انسان ته
بد جاهل دی، رسوي نورو ته زیان

اهليت، انسانيت چي په کي نه وي
تش کالبوت دی په څلورو وي روان

له مرگ د گمراهانو لري تېسته
خپه کپړه په مرگي د مسلمان

خدای (ع) ورته ارشاد کړی، دی غافل دی
د دين لپاره معجز لري قرآن

يو دې خدای (ع) دا نادان ورک کړي له منځه
بل دې خدای (ع) خور کړي د علم دسترخوان

آخرت کي به جوړې څه پلمې کړي
ورته وسپاري په چپ لاس چي فرمان

رب (ع) دې ورک زموږ له منځ کړي باوره!
رنځ د جهل چي يې ډېر کړل ناروغان

غمجن زړه

غمجن زړه وم ناقرار ژړا مې راغله
گلشن زه وم په گلزار ژړا مې راغله

ارمانونه مې ځوانۍ کې نیمه خوا شول
د بل وار په انتظار ژړا مې راغله

مور په خپله عقیده او کلتور وژني
ظالمان لرو اغیار ژړا مې راغله

هډیرو کې سړي جنېې د شهیدانو
په قبرو کتار کتار ژړا مې راغله

افغانانو هېڅ غلامي نه وه منلې
ځینې، ځینې شول بې لار ژړا مې راغله

مسلمان به دلجوېي کړله د نورو
اوس کا فخر په آزار ژړا مې راغله

یتیمان گرځي شلېدلي کربوانونه
نه جامې لري نه تار ژړا مې راغله

خپل منزل ته بايد ورسو باوره
ټول د حق په سمه لار ژړا مې راغله

په ځمکه کې

دې په ځمکه کې پنځه لوی، لوی بحرونه
آرام، اطلس، هند او دوه ساړه قطبونه

ښایسته ښکلې بېړۍ په کې چلېږي
دوه قطبین لري پرېمانه یخچالونه

آسیا، آفریقا، اروپا، انترکټیکا
آمریکا، استرالیا د بردې نومونه

په پنځو وچو کې ژوند او انسانان شته
خو انترکټیکا کې نشته ولسونه

د نړۍ بحرونه وصلوي باوره
د سويس او پانامي سترگانالونه

خوارخپلی حقيقت

چې په لار د انسان نه ځي حيوانيت نه مې زړه توردی
بدو چارو، بدو کړنو او غيبت نه مې زړه توردی

چې سود نه ويني ښاغلی نو سلام به درته نه کړي
د مطلب د سلامونو، رفاقت نه مې زړه توردی

د خپل جیب په ډکولو کې لگيا ځينې مشران دي
له فاسد، فاسد چارواکي، له دولت نه مې زړه توردی

گرځي، گرځي بې لارې چې موټر، بنگله پيدا کړي
د حرام، حرام ژوندون او حلاوت نه مې زړه توردی

د رعيت ښايست يې ټول کړ، له يو مخې بې وقاره
د سخت زړو له چلونو او حيثيت نه مې زړه توردی

د قانون له مخې کار به په خپل وخت کې درته نه کړي
د بدکارو، مامورینو له رشوت نه مې زړه توردی

د فساد جرړې خورې دي په نظام او ادارو کې
د ناوړې واسطې، زور او قدرت نه مې زړه توردی

درخواستونه ناروا کړي ها دوستي، رفاقت نشته
په رښتیا دنن له چارو، قضاوت نه مې زړه توردی

د غیرت په نامه داسې چارې و شولې دلبره
په شرمونو دي شرمېدلي، غیرت نه مې زړه توردی

سپین او تور د دنیاګۍ مو په پنځو لاسو کې گیر دي
طبيب نشته د رنځونو، طبابت نه مې زړه توردی

په جعلی اسنادو ځي، جعلی انسان د ټولو مخکې
اصل ورک دی په دې خاوره شفافیت نه مې زړه توردی

پوهانو ګرځۍ وزګاره د ناپوه حکمراني ده
خلکو دا ډول انصاف او عدالت نه مې زړه توردی

چې يې اچوم د دهر په چوکاټ کې نه سميرې
د ژوندون له خوارخېلي حقيقت نه مې زړه توردی

پرې را وخېژه سپوږمۍ د خوارلسمې ننداره کړه
دا د تورې شپې د شکل او ظلمت نه مې زړه توردی

د ځانونو په وژلو ستړي نه شوو عزراييله
ولې نه راځي قيامته؟ له قيامت نه مې زړه توردی

که دا حال، دا مو احوال وي څه به کيرې اې باوره!
توبه وکړه، توبه کار شه، ندامت نه مې زړه توردی

گل جهان

گل جهان شو مار، لږم
نه دارو لـــــــرم نه دم

تهذيب غواړم عالمه
پاک تهذيب د پاک صنم

ټول جهان ودان، ودان
پکې سوځي زما چم

په مړینه مې خوښي کا
او په سوله مې ماتم

نه آرام شته دیار کې
نه په ځمکه کې حرم

د فتنو ګوزار باور
کړې بې واکه او ګرم

تقدیر

قبر په قبر جنازو سره ژاړا کړم
صبر په صبر هدیرو سره ژاړا کړم

تقدیر سوی په لمبو، لمبویم نگاره
د غمجن زړه له سرو لمبو سره ژړا کړم

ياران نشته په حجرو کي دېوال ته ګورم
زه د ازمون له تصويرو سره ژړا کړم

څيري ګرېوان، ببر سري يتمان وينم
هره لحظه يې له غمو سره ژړا کړم

کنډر کنډر چمو ته سترګې غړومه
ګړۍ ګړۍ سوو نارو سره ژړا کړم

زه د بښايست په تمه، تمه انتظار یم
لمحه لمحه يې ارمانو سره ژړا کړم

د پښتون وینه به هدر نه ځي باوره!
زه له سرو وینو تګو سرو سره ژړا کړم

فاکس مُطرب

کمند راغی بې حساب د تورو زلفو
په سپين مخ شولم قصاب د تورو زلفو

د ناکس مُطرب نغمې به کړم خاموشه
چې مدام وهي رباب د تورو زلفو

د دلبر ښکلی تصویر به ترېنه باسم
له ورق، ورق کـــتاب د تورو زلفو

حوصله يې رانه وړې زړه مې خوړين دی
نور شلومه دا حجاب د تورو زلفو

د خمار نشه يې اخلمه په سترگو
زه خاته کړم په تناب د تورو زلفو

لېوني چې زاهدان په کانو ولي
دوی خوړلي دي شراب د تورو زلفو

رهايي ترې سهل کار نه دی باوره!
چې گډ شولې په هر باب د تورو زلفو

علم

که دا وطن شي په علم بیا ودان
خوښ به انسان شي، هم ځمکه هم اسمان

که ورکړو یو بل ته چمبې د مینې
جوړ به شي د سرو گلونو گلستان

که قدم وړو ټول په لاره د وحدت
پوره به هاله شي ارمان د افغان

پاک او ناپاک که شوله بېل په دې کور
عمل د پاک به ضرور شي په قرآن

مخ که مهار شود ظالم او جاهل
تیارې به ټولې، په عرفان شي روښان

ژوندون به هسک شي د رحمت پورې ته
روان به دلته شي د پوهې کاروان

خواري غم به وکړي کوچ له وطنه
د نړۍ سیال به شي تکره افغانان

باوره! جگ به موبیرغ رپیري
افغانستان به شي نامي په جهان

عينکې

کېرډه عينکې د هوا په سترگو
گوره گردونه د صحرا په سترگو

ښکلي ښکلي به زړه ته درته راشي
بيا د گلونو د بېديا په سترگو

شېخ خو سپين کاني بيا په تورو ولي
ورته موسکي شي د خندا په سترگو

په غورو اورم تکبېرونه مظلوم
يزيد راځي د کربلا په سترگو

ظالم اخيستي خاموشي د ژوندون
ټول ورته گورو د غوغا په سترگو

دي دواړه په خپل کور او په خپل غره کې
کوټره ښکاري د عنقا په سترگو

باوره! خوار مجنون چې صبر نه کا
خوږه ده مينه د ليلی په سترگو

لوی جنت دی

گاللی یې محنت دی
د مور او پلار خدمت دی

اختیار د ښو سلوکو
د هر مسلم خصلت دی

چې سر ورکوي خدای (ج) ته
مقام د شهادت دی

خدمت چې د وطن کړي
ريښتینی صداقت دی

د علم، زده کړې چارې
ژمنتوب د شريعت دی

مدد د مظلومانو
انصاف و عدالت دی

باوره! مسلم اوسه
همدغه لوی جنت دی

په جگو غرو

لکه باز په جگو غرو گرځم عالمه
د پرواز په سردرو گرځم عالمه

و به نه خوري درنې هیلې آرزوگانې
په ویشو، ویشو، ویشو گرځم عالمه

هی لیلی که له مجنون نه جلا کیري
زه د سولې په شېبو گرځم عالمه

څوک چي کابو باندې ولي توده مينه
زه د هغو په سړو ګرځم عالمه

سپين له سپين سره لګيري تور له توره
زه د سپينو په څېرو ګرځم عالمه

که ويده يو مار مو چيچي بايد وينی شو
پارو ګر په منټرو ګرځم عالمه

ژبه، عقل د ايمان په پرده غواړم
زه د حق په پلوشو ګرځم عالمه

زه باور د قلم په څوکه ليک کړمه
د شعرونو په نشو ګرځم عالمه

ښوونکيه

د رڼاوو په اسمان کي لکه لمر ښوونکيه
د ښکلاوو په جهان کي لکه غر ښوونکيه

څرک د پوهې دې د شمعي په لمبه بليږي
د ځلاوو په کاروان کې سپين بشر ښوونکيه

تاله گړنگه خپږولي اسمان ته انسان
د معناوو په عرفان کې معتبر ښوونکيه

يې راغلي په خپره د مور و پلار شاگرد ته
د صفاوو نخلستان کې ستر رهبر ښوونکيه

قدر او عزت يې په مور فرض دی اي باوره!
د دُعاوو گلستان کې مقرر ښوونکيه

گرگټ

لوبه مې په مينه مينه تماشا کړه
څلوريزه او شپږيزه مې دُعا کړه

ماتومه حريفان په ډکرونو
بدرگه مې په چکچکو او نخاکړه

دا مږ نوم به مې اوچت شي په جهان کې
د کرکټ مينې مې جوړه څه غوغا کړه

چې ډاډه شومه په جام کې د گټلو
د اتني ناره مې گرمه په سورنا کړه

زه باور د هیلو کور د عاوي وایم
خدایه (ع) قبوله مې دُعا او وينا کړه

کډه د هیلو

لویه خدایه (ع) دا خو څرنګه جانان دی
لاس د غم یې بند زما په لوند ګرېوان دی

ما پروا د رقیب نه کړله خاونده
اوس رقیب راته په وازه خوله خندان دی

چېرته کډه زه د خپلو هیلو یوسم
وران زړګی مې په جهان کې سرگردان دی

د بهار په شنه موسم پاڼه شوه ژېړه
زما د مينې بڼې دا رنگه خزان دی

په کي گران دي نور هر څه دلته باوره
په دا وران، ويجار بازار کي غم ارزان دی

بي نمازه

له حق لارې په واته دي بي نمازه
چې پراته تر لمر خاته دي بي نمازه

په غفلت کي يې هستوگنه ده ناگاره
په رڼو سترگو ويده دي بي نمازه

ځان غروي د لمانځه له اداگانو
پلي تيو کي پاڅه دي بي نمازه

په شاخو د ونو ناست وهي بېخونه
د ځانونو په لوېده دي بي نمازه

چې رهاشي وزر نه وهي په وړاندې
د ابليس په دام پراته دي بې نمازه

په غافلو به خو ډوله اواز کيږي
روح له تنه په خاته دي بې نمازه

بېهوده به تر وخت تېر کړي ارمانونه
وينی شه بيا کله راتله دي بې نمازه

د باور په خوړ تکبير اقتداء وکړه
تکبيرونه يې خواږه دي بې نمازه

په ماتم وينم

لښکر په ماتم وينم چې شهيد شولو افسر
کنډر دا ملت وينم چې نابودي يې شو رهبر

گام پر گام لوېدلې قافله د پرمختګ يې
مړ شوی يې؛ چې چراغ دی د پوهې او هنر

د اندوه په ډاگ کي د منزل لاره يې ورکه
د بېلتون غېشي يې و خوږ، پخپله په ځيگر

بې علاجه سپيلني چي غواړي هره شېبه
بنايست باندي يې لوېدلي د بد سړي نظر

د آفت په سېلاب به شي لاهو دا وگړي
باوره! هرچا چي وران کړ محراب او خپل منبر

حقوق د ټول بشر

ماته تورتم ځانته سحر جوړوي
بل کړي خپه ځانته اختر جوړوي

مورته خاموشه د اتوم برېښنا کړي
خپله اتوم بم او لېزر جوړوي

کنوانسیونونه دي بي شمېره هلته
پاڅي حقوق د گرد بشر جوړوي

چي په نړۍ يې باداري شي منظور
فکرونه ټول په خپل نظر جوړوي

چي امياني کې شرنګ ډالرته ورکړي
نور خو لا څه ملا، منبر جوړوي

حياوي اخلي له انسان وگړو
ښځه سر لوڅي نر ببر جوړوي

وېروي دوی په اسلحو ملکونه
ځان په نړۍ کې لوی افسر جوړوي

له کومه ځايه چې خطر کړي احساس
بياد فتنو ورته لښکر جوړوي

چي امتحان کړي په کې خپلې وسلې
د بل هېواد د جنگ ډگر جوړوي

باوره! پاک الله (ج) به کله ورته
د مهدي توره او کلک سپر جوړوي

د غره مني خبرې

که ماشومان د لوی غره مني خبرې
کوربانه داسې د وړه مني خبرې

له تهذيب څخه منکر شي په بلنه
یو سپره د بل سپره مني خبرې

چې شي بې لارې نو سرچپه وي روان
انسانیت پرېږدي د خره مني خبرې

ظالم سور مخ د وینو ډنډې وي ولاړ
مظلوم مجبور وي د سره مني خبرې

د نېک صالح اولاد؛ چې پلار خپل وفات شي
باوره! هاله د تره مني خبرې

رشوت خوره

مزي تا وکړې دنيا کې رشوت خوره
نظر وکړه په عقبې کې رشوت خوره

څوک که يو کتاب خبرې درته وکړي
اثر نه شيندي په تا کې رشوت خوره

رڼا ورځ لکه لېوه داړې مالونه
سره لاسونه په بلوا کې رشوت خوره

له حرامونه دې تا وکړې ټپه غاړه
ته يې اخلي هر سبا کې رشوت خوره

په مجلس کې تسبیح اړوي ناصح شي
رشوتونه خوري خفا کې رشوت خوره

وخت به تېر شي په دې پاكو او ناپاكو
ته به اوسې په غوغا كې رشوت خوره

باور سپينې، سپينې وايي په كلام كې
فكر وكړه په وينا كې رشوت خوره

موري

ستا په ښكلا ده دنيا ښكلې موري
ستا په رڼا ده فضا ښكلې موري

تر قدمو لاندي دې وينم جنت
ستا په وينا ده، وينا ښكلې موري

د خداي (ج) رضا ستا په رضا حصول شي
ستا په رضا ده، رضا ښكلې موري

ما ته د مينې قدم تا را زده كړ
ته مې د ژونديې امسا ښكلې موري

کرم تر ابدہ ستا د حُسن صفت
ستا پہ ہستی دہ بقا بکلی موری

ستا پہ عزت کی د باور عزت دی
تا تہ ہمیش کری دُعا بکلی موری

تعصب

موندہ کیری جاہل قام
پہ تعصب کی وی مدام

خیر بہ یی ہبِخ نہ وی
وار خطا وی پہ ہر بام

نارواو تہ درومی
د خطا او پہ یو گام

بدمستان وی مغرورہ
اوبہ خبی پہ غلط جام

متعصب ته سود نشته
عاقبت يې وي بدنام

د غرور کور ښکوي
بد کرداره، بد انجام

رنځ داسې دی باوره!
انسانان به کړي ناکام

تورلحد

نه به را کـړې دوه لاسونه ژاړه ژاړه
نه به وکـړې ديدنونه ژاړه ژاړه

گرځېدلی په سپېرو خاورو يم ډېر، ډېر
چې پرته ده انبارونه ژاړه ژاړه

يوزه نه يم بندي شوی تورلحد کې
بندي شوي عالمونه ژاړه ژاړه

عمر گل و د خزان په لمبو و سو
را به نه شي تېر و ختونه ژاړه ژاړه

مُهر د سوال مې په خوله دی لگېدلی
خدای (ج) ته وکړه ښه سوالونه ژاړه ژاړه

چې د تېرې نظر تنده شي پرې ماته
اوس مې ګوره تصویرونه ژاړه ژاړه

دا خړپړ مزار مې هېر نه کړې باوره!
پرې زرغون کړه سره ګلونه ژاړه ژاړه

مړ له کاره شوې

نه د مړې، ژوندي، نه وزګاره شوې
شپه او ورځ لګیایې مړ له کاره شوې

نه دې جوړ کړه قصرونه انګرونه
نه په ګېډه موږ، تېری، نهاره شوې

نه برخه دې خوښي او آرامي شوه
نه خندان، ځيگر خون، دل افکاره شوې

هېڅ دې قدر دنيا کې په چا نشته
څو که د دې خلکو خدمتگار شوې

د دهر قانون څرنگه تطبيق شو
آوېزان چې د عدل له داره شوې

در بدره خوارو زبون شوې ياره
له حرامو گټو چې انکاره شوې

دا ټوکېدلې ټمږه دې ورکړه
چې زخمي دکانو له گوزاره شوې

د وخت له سادگانو يې باوره!
چې يو پاک الله (ج) ته وفاداره شوې

اختر

نه مي نڪريزي نه مي جامي شته ياره
نه مي رانجه شته، نه مي مڀلي شته ياره

د مور ڪميس مي په سرو سرو وينو رنگ دي
نه مي شين شال شته، نه مي پيسي شته ياره

سره اورو نه دي اوري ڀري هري خواته
نه مي خندا شته، نه مي جوڙي شته ياره

خوشي الوتي له سپرو سپرو شونڊو
نه مي پايزب شته، نه مي ڪري شته ياره

يتيمان ڪرڻي ببر سري په ڪورو
نه مي مجلس شته، نه مي جري شته ياره

خوشاله نه دي د دي وطن وگري
نه مي ڪوثر شته، نه مي پيالي شته ياره

باوره! داسې زموږه اختر شولو
نه هغه کلي، هغه کوڅې شته ياره

وطن

وطن په موږه گران دی، په غیرت سره یې ساتو
عالي لوړې نښان دی، په عزت سره یې ساتو

سمبول د آزادۍ دی، د خپلواکو هېوادونو
سرتاج د ټول جهان دی، په الفت سره یې ساتو

په سرو وینو مو ساتلی د هریرغل په وړاندې
غازي د هر زمان دی، شجاعت سره یې ساتو

ژوندون د غلامۍ؛ خودی افغانانو تل رد کړی
بری مولوی ارمان دی، په همت سره یې ساتو

په خاوره چې مړ شوی، مړ ئې مه بولئ عالمه
باور په دا ایمان دی، په حریت سره یې ساتو

لوی سرونه

ولسونه په مېړو باندې ښه ښکاري
رقيبان سوري چړو باندې ښه ښکاري

د لویانو عزت شوی په اسلام کې
دوی مُشفقه په وړو باندې ښه ښکاري

کینه او حسد کاردی د بدبختانو
مؤمنان په سپینو زړو باندې ښه ښکاري

نړۍ ټوله په ملکونو ده وېشلي
هېوادونه په سړو باندې ښه ښکاري

چې باوري يې وي د ننگ په لار پوخ کړی
لوی سرونه په شملو باندي ښه ښکاري

خوان يمه

وېره د سرنه لـرمه خوان يمه
زه ولاړ غليم ته په ميدان يمه

زه له اور لوكي سره لوبېرمه
نر يمه، پښتون يم، مسلمان يمه

ما دی پر خولی هر دشمن دلته
توره او ډال زه د اکبر خان يمه

ما په خپله خاوره سر بایللی دی
زه د شهېدانو ستر کاروان يمه

زه په غیرتونو ټپي شوی يم
پاتې بې مړهم او بې درمان يمه

زه د مجنون مينه يم ليلی پسي
شپه او ورځ مې نشته سرگردان يم

پل يې راته بڼکاري د شفق په لار
خوبښ به شمه خيرکه پرېشان يم

په ننگ و غيرت باندې باور لرم
زه ننگيالی ځوان يم، افغان يم

پښتون

هم په ټوپک مري هم په دار پښتون
ولي دومره شو خوارو زار پښتون

چې شي را ټول په خوښۍ يا په غم
ټوټه ټوټه شي په بمبار پښتون

شوي تسبیح د ژوند يې گډې وډې
چې يې کړي بندي په کلک تار پښتون

په نفرتونو او خنډونو بند
خپله په خپل لاس تار په تار پښتون

د علم تیری رڼاوي غواړي
گرځي بې سره او نادار پښتون

چې طبیب کړي د رنځونو پیدا
سخت دی رنځور شوی بیمار پښتون

باوره! پاڅه له درانه خوبه
غواړي د سولې، پوهې لار پښتون

کونجی

هومره زور وي په تيلي کې
چې جهان به پرې ستي کې

بې ننگي شي زېږولی
که ننگ نه وي په سړي کې

بس ديونادان لسه لاسه
ډېر تېاه شي په بدي کي

ټول کارونه خراب بوله
چي انجام شي په تادي کي

په فکرو سره جوړېږي
وران يې وينه په خودي کي

تيندکونه خوري مړو ته
خوښي تښتي په نېستي کي

شلوۍ يې نه شي له ځان نه
کمال گوره په کونجي کي

په ډېران دی رالوی شوی
شک يې بوله آزادي کي

ولې نه رسي مقام ته
چي ماهر وي چاپلوسي کي

په ناحقه تېرى کاندې
ناحق نه ولي تندي کې

حق تمیز کولى نه شي
حق يې بوله ناداني کې

په تیاره کې به خوشي کا
خفاش تېستي رڼايي کې

زمریان ویده ویده ښکاري
جوړ گیدړ وي بېداري کې

امتیازونه سر په سر کا
مصرف باسي سر دسټي کې

نن ملنګ وي سبا ګوره
ښه ممتاز وي په هستي کې

یو په سرو وینو کې لامبي
بل خوشي کړي ګډوډي کې

ويني زبېشي د خوارانو
ورځ تر بلې شي مستي کې

وي غلامان سوده له کاره
بل مزي کا په غلامي کې

يو له درده تل کړيږي
بل سود اخلي بيماري کې

باور مه کړه پرې باوره
چې څه بار دي په وري کې

هوشيار وگړي

هوشيار وگړي به درانه پاته شي
نادان وگړي به کاره پاته شي

په بېلتانه انسان داسې لويږي
افسوس يې ټول په لږمانه پاته شي

بيا به په ښه چم د زمري شي روان
که دا وگړي پښتانه پاته شي

ټول به يو موټی د قوت کړي څرگند
که په پوهنه کې تاوده پاته شي

د فريادونو له درد نه وېرېږي
که يې وحدت په گړېوانه پاته شي

باور کوربه دی د افغان قامونو
چې د يووالي مېلمانه پاته شي

دردونه

ياد د ليلی مې په خيالونو کې راځي
لمبه لمبه مې په دردونو کې راځي

لحظه، لحظه د جدایي په اور سوزم
فرياد او شور مې په لاسونو کې راځي

زه په درمل د طبیب کله رغېږم
د هجران درد مې په رگونو کې راځي

لیلې، لیلې نارې کوم په غرونو کې
غبرگون د غبر مې په غرونو کې راځي

د باور په فریادونو کې خوب یووېرم
شپه سرگردانه په خوبونو کې راځي

مستي د ریحان

په دوستانو کې دوستي، د خوبان، خوند کا
په ګلانو کې، مستي، د ریحان، خوند کا

لکه تګ سپین ستوری ښکاري په اسمان کې
په یارانو کې، یاري، د کاروان، خوند کا

تصور ته په هینداره کې؛ ښکاره شي
په خوبانو کې، شوخي، د څاروان، خوند کا

په گلشن کې چې د گلو فرش هوار کړي
مومنانو کې، پاکي، د ایمان، خوند کا

پسرلی چې پرې له ورايه ښه ښکاريږي
په الوانو کې، خېښي، د الوان، خوند کا

د بهار ناوې په گلو کې سمباله
په سېبانو کې، سرخي، د میدان، خوند کا

د باغونو د منو وکیل باوره!
وزیرانو کې، خواري، د جانان، خوند کا

درنه ځمه

یون مې شو په بله درنه ځمه
ای خوږه کابل بله درنه ځمه

مه کوه فریاد په خانگو، خانگو
وخ د زړه بلبل بله درنه ځمه

بس دی نور قفس کي هوس نه کړم
راغله سلا خپله درنه ځمه

زړه مې بند دا ستا په خوړو زلفو
زانگي که سل ځله درنه ځمه

بيا پسرلي راځمه ستا خوا ته
اي د خزان کله درنه ځمه

که خو سوزم په دردو د هجران
د سپين مخ کاکله درنه ځمه

ستا باور خولاړه گرندی شو
ته يې تل تر تله درنه ځمه

اي زمابیرغه

اي زمابیرغه رېږه جگو غرو باندي
تل به دي ساتمه دتن په وینو سرو باندي
اي زمابیرغه

په لاره دي بایللي زلمو سرونه دي ډېر
په دنگو دنگو غروي کړي مزلونه دي ډېر
سوچوي خاورې ايره کړي مغزونه دي ډېر
په هسکو هسکو څوکو رپېره سرو باندي
اي زمابیرغه

ته چې لوړ يې زموږ په کي لوړ دی پت و عزت
ستا هستي کي پرته ده لويه نښه د حریت
بي له تانه لرو موږ هيڅکله خوب او راحت
لاس په لاس مو وړي يې تل په سنگرو باندي
اي زمابیرغه

سر زما خير سر ستا دي خداي (ج) نه لري خاورې
پښتون ملت نه دي منلي د غلامۍ چارې
په وينو د دښمن لري سري سترگې خمارې
مړ ښه دی، چې علم نه لري ديوارو باندي
اي زمابیرغه

کرانه لوستونکيه اوس دې پام د يوې معمې لوستلو ته را اړوم
هيله ده چې په دقت سره يې ولولې، او د څه وخت لپاره خپل ذهن
پرې مشغول وساتې، او مطلوب حل يې تر لاسه کړي.

معمې

سرغوخ کړه د معبد، پسې الهادي کړه
مل يې کړه يقين رسېږي تر مطلبه

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library